

להיות רקדנית-באלט, כי הייתי מתעלפת בזמן הפירוואטים, כשמסתובבים.

או ויתרתי על הקאריירה כרקדנית. כשאבא נסטר, התחלתי לעבוד כדוגמנית. מאונס.

הייתי או בת 14. בחרו אותי ל"עזרת אקט", קיבלתי בשביל זה פרס בסך 200 לירות. נתתי אותן לאמא שלי. עברתי בשביל דיווח ואלד.

סרטים

זה נמשך עד גיל 17. או הגיע לארץ רפי נוסבאום, בכבודיובעצמו, וראה תמונות שלי בביגדיים בחלונות-הראווה של דיווח. הוא התקשר לשביצ'צ'ין, ואמר לאמא שלי שהוא מחפש בחורה לסרט חזקות לוחשים. הכסף היה יותר טוב מדוגמנות, והיינו זקוקים לכסף. אמרתי לאמא: יאללה, סרטים לא סרטים, הולכים לעשות סרט. כך התחלתי בקאריירה של הסרטים.

ואיך זה נגמר?

שנאתי את הסרטים. נשבעתי לא לעשות יותר סרטים. באלט זה אמנות, אתה עצמך. סרט זה באלאגן, וזה לא תלוי בך.

זה נראה לי מימש כזה — במאי, צלם, ליישינג, ובסוף אתה ביכלל לא מכיר את עצמך.

אבל יותר מאוחר בחיים למדתי לרחוש לזה כבוד.

גמרתי את חזרות לוחשים, והתחננתי. למולי חרע, או הטוב, בעלי היה מיוודד עם אנשיסרטים. שיכנעו אותו שאעשה סרטים צרפתיים, וכך התחלתי להיכנס לזה בצרפת. המישפחה של בעליילשעבר גבתה את כל הכסף. מעולם לא ראיתי אותו.

בעלים

אם כן, הכח נדבר על הכערים.

לא שווה לדבר עליהם!

בעלי הראשון הבטיח שאוכל לבכות על הכתף שלו, אבל הוא בכה

מדוע, עד עכשיו, לא חזקך כך בנישואין? בוודאי חשבת על זה לא מעט.

אני בן-ראדם פגיע. כל הגברים שחיו לי פגשו אותי במצבים שבהם הייתי מאד חלשה.

חיפשתי את האהבה ואת ההבנה ואת האנילא-יודעת-מה, אבא, אמא, מה שלא היה לי בצורה טיבעית, כי אני הייתי האבא והאמא. אני מנסה להבין את עצמי — הייתי תמיד צריכה להיות חזקה, גם כשלא הייתי, לתת את הרושם, להיות הצוק של גיברלטאר, כשבצעם לא הייתי. אני לא מתלוננת, אבל זו עובדה.

ורכך?

חשבתי שחבעלים הם חזקים. כשאת פגיעה, את עיי-וורת, השיפוט שלך לקוי, וכל הגברים שהיו לי, תמיד התקשרתי איתם במצבים שהייתי מאד חלשה. וכל הני-שואין שלי תמיד קרו ברגעי-חולשה.

הבעל הראשון שלי (גיסי) — הכרתי אותו כשאבא נסטר ואמא כבר הייתה חולה. חיפשתי מישהו שאוכל להישען עליו, שיעזור לי. הוא בא ממישפחה יהודית-צרפתית, והוא אמר: "את יכולה לסמוך עלי, את יכולה לבכות על כתף שלי!" אבל הוא בכה.

בעלי השני (ג'ון סאליבן, אביו של ראובן) היה אותו דבר. אהבתי אותו מאד. הוא היה האדם הכי חלש והכי טוב שהכרתי בחיים שלי. הוא חיפש אמא, ואני חיפשתי אבא. זה לא הלך.

בעלי השלישי (פיטר ריטמייסטר) — אותו הדבר. כמו השני. גם הוא חיפש אבא, או אמא. אבל הוא אדם שעליו אני לא יכולה להגיד שום מילה רעה. בעצם, על אף אחד מהם אני לא יכולה להגיד דבר רע, חוץ מזה שהם היו חלשים.

את נשמעת כמו אשה חזקה, שנרמזה לה שהיא חלשה?

אני חזקה, אבל הכוח שלי בנוי על הצורך. אני צריכה להיות חזקה, כדי לחזוק מעמד. אבל באוסן בסיסי אני לא חזקה ביכלל.

האיש היחיד שירכוש אותי איפעם היה אדם שיבין מה עברתי, איזו אישיות כפולה יש לי, שהנסיבות יצרו.

אקמן היתח שרשרת של חנויות כל-יבו בתל-אביב.

אני לא נולדתי אדם חזק. נולדתי אדם רגיל.

ומנחם גפן?

מנחם יודע המון, הוא לימד אותי המון. לא היה לי שום ידע. מגיין יתיה לי? משיבצ'צ'ין? מהפרות? הוא לקח אותי למוזיאונים בכל אירופה. הוא לקח אותי לספרד, לוונציה, לכל איטליה. הוא הסביר לי את הכל. הוא כנראה הרגיש שיש לי הרצון לדעת, אבל שיש לי הפחד להיראות כאחת שלא יודעת. הוא הוציא את זה ממני, את התסביר שהיה לי, שאף פעם לא למדתי. אני חייבת לו תודה על זה. אני תמיד אוהב אותו, כידיד.

אנטישמיות

האם נתקדת בחיך באנטישמיות?

זה לא חסר, בכל העולם, רק הן להם את ההזדמנות!

..אני מצליחה בגרמניה

ביגלל הנוסטלגיה לאשה.

בשבילם אני אשה!

כשרק בא משבר-הנפט, זה עץ בכל מקום.

ראובן הלך לבית-ספר יהודי במיאמי. קראו לו היברו ארדמי. אני זוכרת, כשהתחילו הבעיות עם הנפט, יום אחד הגענו לבית-הספר וראינו שכתבו על הקירות: "שירפו יהודים, לא נפט!"

או הבנתי שאין מקום ליהודים, בשום מקום, לא חשוב איפה. המקום היחיד זה בארץ. מפני שאם מישהו בארץ אומר לך "יהודי מלוכלך!" אתה יכול להסתובב אליו, ולהגיד לו: "גם אתה!"

זה בהחיל אותי. לא חשבתי שבאמריקה, ועוד בי מיאמי-ביץ', שם, במרכז, יש אנטישמיות כל-יך חזקה!

יש לך שם בית, על אי?

באי שאני גרה בו, "סאנסט איילנד מס' 1", לא נתנו ליהודים עד לפני חמש שנים להיכנס. יהודי להם שם, וניצח, והיה הראשון.

הוא סיפר שכאשר בא לאי, כל אנשי האי חזמו אותו למסיבת-קוקטייל, והוא חשב שרוצים לברכו על בואו.

כשבא למסיבה, אמרו לו שהזמינו אותו כדי להגיד לו באופן אישי שלא רוצים יהודים, ושיסתלק מן האי. אבל הוא נשאר, וכך התחילה הקהילה היהודית באי. היינו המישפחה השלישית. עכשיו יש 40.

במרוק חמש דקות מהאי שלי יש אי אחר, קוראים לו "אינדיאן קריק". שעד היום לא נותנים שם ליהודים להיכנס. אף יהודי לא יכול לקנות שם בית. אומרים את זה בסירוש ליהודים. לא רוצים יהודים, כלבים וכושים.

היו לך הרפתקות על רקע זה?

פעם הלכתי למועדון-ירחצה שיש לו חוף פרטי, וליהור דים אסור לשחות שם. יש לי חברה נוצרית, שהיא חברה במועדון הזה. אמרתי לה: "את צריכה לעשות לי טובה, אני מוכרחה להיכנס למועדון הזה! אני רוצה לראות אם הבורים האלה יודעים על מה הם מדברים!"

באתי, ונתנו לי להיכנס בקלות. הלכנו לבאר. היה מלא אנשים, כולם מן האצולה של מיאמי ביץ', לא-יהודים. שתיתי, כדי לקבל אומץ. ואז אמרתי להם: "שמעתי שהמועדון הזה אסור ליהודים. איך אתם מבחינים בהבדל בין יהודי ולא-יהודי? אני נכנסתי לכאן. בקלות אף אחד לא הסתכל עלי ולא עצר אותי. אני יהודית — יותר מזה, אני ישראלית, ומאד גאה בזה. זה רק מוכיח שאני יותר חכמה מכם, ולא בורה כמו כולכם כאן! ואני גאה שהייתי מסוגלת להוכיח לכם את זה, ונכנסתי ושתיתי איתכם, למרות שזה משפיל אותי!"

חברתי שאלה: "את גמרת?" עניתי: "גמרנו, אפשר ללכת!" כל האנשים היו אילמים מרוב תדהמה. האנטישמיות שלהם זה יותר עניין גופני מאשר נפשי. הם חושבים שכל היהודים נראים אותו הדבר. הוכחתי להם שזוהי רק צורת-מחשבה, אמונה ומסורת. ולכן שארנו בחיים, וכל העמים האחרים נעלמו. ברוך השם.

גרמניה

בגרמניה נתקדת בזה?

אני מוכרחה להגיד שציפיתי בגרמניה לאנטישמיות, ועד היום עוד לא נתקלתי בזה. אומנם, אני באה במגע רק עם אמנים.

בעלי השני חיפש אמא, ואני חיפשתי אבא

לא באתי במגע עם אנטישמיות. להיפך. כרגע נזכרתי במיקרה מחריד.

הייתה לי פתיחה בהאמבורג, בסיבוב-קונצרטים, לפני שנה. אחרי 20 דקות עלה גבר אחד על הבמה, עם ילדה קטנה, מונגולואידית, ולפני קהל של 4000 איש הוא אמר: "תראו את הבת שלי. זה העונש שאלוהים נתן לנו על מה שאנחנו עשינו ליהודים! אני מבקש מדליה שתברך את הבת שלי ותסלח לה, כמו שישו אמר: הם לא ידעו מה שהם עושים!"

זאת הייתה הרגשה איומה. לא יכולתי לשיר. הייתי מוכרחה להפסיק.

מיקרים כאלה קורים לי הרבה. אני מקבלת הרבה מיכתבים כאלה. רבים מן הנוער הגרמני מגיעים לארץ ביגללי. ביגללי התחילו להבין את הקשר לישראל, וגילו סקרנות לגבי ישראל.

זהו הסיפוק שלי מהעבודה שלי. לעזור לישראל בצור-רה שלי. הצורה היחידה שלי היא דרך האמנות, השירה. אני לא פוליטיקאית, לא דיפלומטית, אני פשוט זמרת. אבל אני רוצה לנצל את העמדה שלי כזמרת, את ההצלחה שלי, להגיע לקהל שמקשיב לי, מבלי שהם יודעים את זה, בתת-הכרה. להנך אותם להבין אותנו, לתת להם את הרצון לבוא לארץ ולראות במועיניהם מה קורה כאן, ולא לקרוא את זה בעיתונים.

על חשבון מה את זוקפת את חחצנחה העצומה שלך בגרמניה?

זה התחיל מפני שבעיניהם אני בחורה אכוזית, גבוהה, שחומה, חוקפנית. בעלת קול צרוד. הייתי מאד כנה איתם. הם לא רגילים לזה.

הם אוהבים בן-אדם שהוא חזק. זה עם של מונגחים, לא מנהיגים. אם מישהו די חזק, הם מקשיבים לו. היה לי הרבה מה להגיד להם, אני חושבת.

נראה שגם הגעתי בזמן הנכון. אני לא יודעת. זה הרבה עניין של עיתוי. אולי מפני שאני לא שמאלצית, ולא בולשיטר, ולא כל-יך קארייריסטית, שאיכפת לי מה אני אומרת.

גם מפני שאני ישראלית. באותה תקופה, אסתר ואבי עופרים עזבו את גרמניה, והפסיקו את הקאריירה שלהם, ואני הגעתי. אולי גם זו סיבה.

אבל בעיקר זוהי נוסטאלגיה לאשה. היתה להם מארלן דיטריך, שעזבה, ועד חיים היא לא מוסיעה בגרמניה. בשבילם אני אשה.